

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД
Дж. № 76 КЗ 17/18г.
Дата 29.02.19г.

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

№ 01.03-8.....

... 28.02. 2019 г.

ДО

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД

г-н БОРИС ВЕЛЧЕВ

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,

Изпращам на вниманието Ви становище на Министерския съвет по конституционно дело № 17 за 2018 г., образувано по искане на 66 народни представители от 44-ото Народно събрание за установяване на противоконституционност на § 11, § 12, § 14, § 15, § 16, § 17, § 18, § 19, § 20, § 21, § 22, § 23, § 24, § 25, § 26, § 27, § 28, § 29, § 31, § 32, § 33, § 34, § 35, § 36, § 37, § 38, § 39, § 40, § 41, § 42 и § 43 в частта след израза „1 януари 2019 г.“ от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за бюджета на Националната здравноосигурителна каса за 2019 г.

Становището е одобрено с Решение № ...105 на Министерския съвет от 2019 г. за одобряване на становище на Министерския съвет по конституционно дело № 17 за 2018 г.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(Бойко Борисов) ГАРИЯ

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

ДО

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

от Министерския съвет на Република България
по конституционно дело № 17 за 2018 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение на Конституционния съд от 22 януари 2019 г. сме конституирани като заинтересована страна по конституционно дело № 17 за 2018 г., образувано по искане на 66 народни представители от 44-ото Народно събрание за установяване на противоконституционност на § 11, § 12, § 14, § 15, § 16, § 17, § 18, § 19, § 20, § 21, § 22, § 23, § 24, § 25, § 26, § 27, § 28, § 29, § 31, § 32, § 33, § 34, § 35, § 36, § 37, § 38, § 39, § 40, § 41, § 42 и § 43 в частта след израза „1 януари 2019 г.“ от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за бюджета на Националната здравноосигурителна каса за 2019 г. (ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г.), обн. ДВ, бр. 102 от 11.12.2018 г., в сила от 01.01.2019 г.

В искането на народните представители се твърди, че разпоредбите противоречат на чл. 1, ал. 1, чл. 4, ал. 1, чл. 84, т. 2, чл. 87 и чл. 88, ал. 1 от Конституцията на Република България.

Разпоредбите се оспорват съвкупно и с общи аргументи, като основен мотив за противоречието им с принципа на правовата държава и правилата на законодателния процес, е че с Преходните и заключителните разпоредби на Закона за бюджета на Националната здравноосигурителна каса за 2019 г. се правят изменения, допълнения и отменяния на разпоредби в седемнадесет „основополагащи и структуроопределящи закони“, а именно – Закона за здравето, Закона за здравното осигуряване, Закона за лечебните заведения,

Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина, Закона за трансплантация на органи, тъкани и клетки, Закона за съсловните организации на лекарите и на лекарите по дентална медицина, Закона за съсловната организация на магистър-фармацевтите, Закона за съсловните организации на медицинските сестри, акушерките и асоциираните медицински специалисти, на зъботехниците и на помощник-фармацевтите, Закона за Българския Червен кръст, Закона за данъците върху доходите на физическите лица, Закона за закрила на детето, Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите, Закона за корпоративното подоходно облагане, Закона за кръвта, кръводаряването и кръвопреливането, Закона за медицинските изделия, Закона за обществените поръчки и Изборния кодекс, чиито предмет на регулирани обществени отношения „нямат нищо общо и никаква връзка“ с предмета на обществените отношения, уредени от ЗБНЗОК за 2019 г.

Считаме искането на народните представители за неоснователно и необосновано по следните съображения:

1. Относно противоречието на § 11, § 12, § 14 - § 29, § 31 - § 42 и § 43 в частта след израза „1 януари 2019 г.“ от ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г. с чл. 4, ал. 1 от Конституцията на Република България:

В чл. 4, ал. 1 от Конституцията на Република България е регламентиран принципът на правовата държава като водещо начало на съвременната държава. Този принцип е развит в същата разпоредба, като изрично е посочено, че Република България „се управлява според Конституцията и законите на страната“.

Многократно в практиката на Конституционния съд е изяснявано съдържанието на принципа на правовата държава, който включва както принципа на правната сигурност, така и принципа на материалната справедливост. Видно от мотивите на Решение № 1 от 2005 г. по к.д. № 8 за 2004 г. „Правова държава означава упражняване на държавна власт на основата на конституция, в рамките на закони, които материално и формално съответстват на конституцията и които са създадени за запазване на човешкото достойнство, за постигане на свобода, справедливост и правна сигурност. Възможна е конкуренция, дори конфликт между отделни компоненти, тъй като всеки от тях, за да бъде приложим, е снабден с гаранции за реализацията си. Най-често такова напрежение се констатира между постулата за правна сигурност и изискването за справедливост, особено в периоди на преход, както и при динамично законодателство.“

Разбирането на конституционния законодател, вложено в съдържанието на принципа на правовата държава, е, че този принцип не следва да бъде неприсъщо натоварван само с изискването за правна сигурност, а следва да се тълкува във всички негови проявления в съчетание с останалите конституционни принципи и ценности.

В чл. 52 от Конституцията е регламентирано като основно право на гражданите правото на здравно осигуряване, гарантиращо им достъпна медицинска помощ, и на безплатно ползване на медицинско обслужване при условия и по ред, определени със закон. Държавата закриля здравето на гражданите (ал. 3 на чл. 52), като здравеопазването на гражданите се финансира от държавния бюджет, от работодателите, от лични и колективни осигурителни вноски и от други източници при условия и по ред, определени със закон. Видно от цитираната разпоредба, конституционният законодател е вменил в компетентност на законодателния орган да създаде такава законова уредба за опазване здравето на гражданите, която да обезпечи реалната им възможност да се ползват от предоставеното им с чл. 52 от Конституцията право на достъпна медицинска помощ чрез здравно осигуряване и безплатно ползване на медицинско обслужване. Законодателят преценява по целесъобразност каква система на здравеопазване да възприеме, въз основа на какви принципи и при какви конкретни изисквания.

Введените законодателни решения чрез ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г. са свързани със:

Създаване на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ като второстепенен разпоредител с бюджет към министъра на здравеопазването; въвеждане на предварителен контрол за създаването на нови лечебни заведения за болнична помощ и разширяване дейността на съществуващи лечебни заведения; регламентиране създаването и поддържането на Национална здравно-информационна система; регламентиране на създаването и поддържането от Националната експертна лекарска комисия на информационна база данни за всички лица, преминали през ТЕЛК/НЕЛК; регламентиране на задължителна структура на медицинските стандарти и съдържанието на Правилата за добра медицинска практика; въвеждане на финансови правила за реализиране дейността на държавните и общински лечебни заведения за болнична помощ и комплексни онкологични центрове; въвеждане на изискване към лечебните заведения да оповестяват всички цени на дейностите, по които работят; нови механизми за заплащане в сферата на лекарствените продукти, които да водят до по-ефективно разходване на средства; нови механизми в областта на медицинските изделия, които да разширят изискването за качество на същите; разширяване

на контролните правомощия на НЗОК; администрирането на дейностите, осъществявани от Център „Фонд за лечение на деца“ и от Комисията за лечение в чужбина, преминават към НЗОК и др.

От съдържанието на приетите изменения е видно, че същите са въведени в съответствие с регламентираното в чл. 52 от Конституцията правомощие на законодателя да извършва промени в здравното законодателство, имащи за цел максимално гарантиране и осигуряване на достъпна и качествена медицинска помощ за всеки български гражданин. Предвид това приетото законодателно решение с Преходните и заключителните разпоредби на ЗБНЗОК за 2019 г. да се изменят, допълнят или отменят разпоредби от седемнадесет закона не само не нарушава и не лишава гражданите от установеното в Конституцията право на здравни грижи и медицинско обслужване, но и е осъществено в съответствие с вменената от Конституцията компетентност на законодателния орган да извършва промени в здравното законодателство, когато икономическите условия и обществени отношения го налагат. Предвид това не е налице противоречие с чл. 4, ал. 1 от Конституцията.

Чрез въведените законодателни решения за промяна в нормативната уредба се цели създаване на предпоставки и контролни механизми за законосъобразно, прозрачно и ефективно разходване на публичните средства, осигуряващи качествено и достъпно медицинско обслужване. Цели се също постигане на предвидимост и сигурност на работа на Министерството на здравеопазването и НЗОК, без да се допуска дублиране на дейности, финансирани с публични средства. Както посочва Конституционният съд в Решение № 10 от 2012 г. по к.д. № 15 от 2011 г. „... съдът отчита, че едно изменение, осъществено със заключителните разпоредби на друг закон, има за цел съгласуваност в действащото законодателство и не го поставя в противоречие с принципа на правовата държава (чл. 4, ал. 1 от Конституцията), поради което не е противоконституционно на това основание“. В съответствие с конституционната практика приетите законодателни промени целят съгласуваност в действащото законодателство и имат пряко отношение към изпълнението на консолидираната фискална програма в областта на здравеопазването и съответно към предмета на регулиране на обществените отношения, уредени в ЗБНЗОК за 2019 г. С оглед на това твърдението за липса на връзка на оспорените разпоредби с предмета на регулиране на ЗБНЗОК за 2019 г., което според народните представители е нарушение на принципа на правовата държава, а от там и на съдържащите се в него елементи за стабилно, сигурно и предвидимо правно регулиране в действащото законодателство, е неоснователно.

2. Относно противоречието на § 11, § 12, § 14 - § 29, § 31 - § 42 и § 43 в частта след израза „1 януари 2019 г.“ от ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г. с чл. 84, т. 2 и чл. 87, ал. 2 от Конституцията на Република България:

Становището на вносителите, че оспорените разпоредби от ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г. противоречат на чл. 84, т. 2 и чл. 87, ал. 2 от КРБ се основава на твърдението, че всеки бюджетен закон, в частност и ЗБНЗОК „... е само „формален закон, защото не съдържа правни норми“, представлява „финансов план“, „ограничен по своя предмет и времеви обхват“, поради което с него не могат да се правят изменения и допълнения в други закони, които, както твърдят народните представители, нямат пряка връзка с предмета на регулираните със ЗБНЗОК обществените отношения.

Така изложените аргументи за противоречие със сочените конституционни разпоредби са неотносими, тъй като твърденията за противоконституционност са насочени изцяло към съдържанието на ЗБНЗОК за 2019 г., а разпоредбите на чл. 84, т. 2 и чл. 87, ал. 2 от Конституцията регламентират процедурата по приемането на бюджетните закони, в частност и на ЗБНЗОК, и не уреждат изискванията за съдържание на същите. Министерският съвет е упражнил конституционното си задължение, като е внесъл в Народното събрание проекта на ЗБНЗОК за 2019 г. В изпълнение на разпоредбата на чл. 84, т. 2 от Конституцията Народното събрание е приело ЗБНЗОК за 2019 г. Предвид това основания за противоконституционност на оспорените разпоредби със сочените текстове от Конституцията не са налице.

Отделно от това, трайна практика на Народното събрание, основана на Закона за нормативните актове и Указа за неговото прилагане, е с преходни и заключителни разпоредби на ежегодните бюджетни закони, в частност и на ЗБНЗОК, да се изменят и допълват други закони, имащи пряка или косвена връзка със съответния бюджет. Тази практика се е наложила от съдържанието на бюджетните закони, които регламентират не само числовото изражение на финансовите параметри на бюджета, но и определят финансовите правила за управление в съответните области и провежданите в тях политики. В тази връзка е обосновано да се променят и съответните разпоредби в други закони, имащи отношение към тези правила и политики. В противен случай провеждането на тези политики чрез изменения в съответните закони би било трудно осъществимо без обвързване на регламентацията им с финансовото им обезпечаване в Закона за бюджета на НЗОК. От друга страна, предвиждането на средства, без те да бъдат

обвързани със съответни промени в правилата за управление и провеждането на политиките, би било необосновано.

Освен това Конституцията не определя какво да бъде съдържанието на бюджетните закони и не поставя ограничения досежно конкретните им разпоредби. Следователно няма пречка в тях да се съдържат наред с разпоредбите, които утвърждават приходи и разходи, и правила, които регулират различни въпроси от областта на правото, които пряко или косвено са свързани с бюджета. Безспорно тези закони имат ограничено действие във времето, но главно чрез своите преходни и заключителни разпоредби те се вписват в останалото законодателство. Освен това, преходните и заключителни разпоредби на даден закон са негова обособена част и поначало могат да имат неограничено действие във времето. По този начин ежегодните закони, в частност и ЗБНЗОК, придобиват и присъщите на всеки закон признаци, поради което няма пречка чрез преходните и заключителните разпоредби на ежегодните бюджетни закони да бъдат изменяни други закони. В своята практика Конституционният съд се е произнасял по въпроса за конституционносъобразността на направени с ПЗР на бюджетни закони изменения и допълнения в други закони (Решение № 1 по к.д. № 22 от 2010 г., Решение № 10 по к.д. № 15 от 2011 г.). Разбирането на конституционния законодател, изразено в посочените решения, е, че „... често промените в даден закон се извършват в рамките на преходни и заключителни разпоредби на новоприет закон. Когато се приема нов закон, който замества действащ закон, в неговите заключителни разпоредби би трябвало да се включват и правила за отменяне, изменение и допълване на други закони (чл. 35, ал. 2 от Указ № 883 за прилагане на Закона за нормативните актове). Само в случаите, когато не се приема нов закон, а целта е да се изменя и допълва закон, който продължава да действа, тогава ще е необходимо изменянето и допълването му да се извърши чрез закон за неговото изменение и допълнение, внесен от народни представители или от Министерския съвет. Следователно промяната в даден закон не винаги е резултат от приемането на закон за неговото изменение и допълнение. С приемането на нов закон, който да замести действащ закон, могат да се изменят и допълват други закони. Такова решение е оправдано предвид обстоятелството, че новият закон, като дава правна уредба на съответната материя по нов начин, същевременно става част от една установена система на законодателство. Включването му в нея би било тромаво и бавно, ако се очаква синхронизацията на уредбата да се постигне единствено по пътя на приемането на отделни закони за изменение и допълнение на съответния закон“.

В настоящия случай няма съмнение, че се приема нов закон – Закона за бюджета на Националната здравноосигурителна каса за 2019 г. Предвид изложените разбирания на Конституционния съд, в преходните и заключителните разпоредби на този нов закон могат да се включат промени в други действащи нормативни актове и това не води до противоконституционност. Още повече, че тези други нормативни актове имат пряка или косвена връзка със ЗБНЗОК за 2019 г. Както бе посочено и по-горе (по т. 1 от настоящото изложение), законодателните промени в нормативната уредба, осъществени чрез ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г., са свързани със създаването на контролни механизми за законосъобразно, прозрачно и ефективно разходване на публични средства, което има своето отражение върху приходната и разходната част на бюджета на НЗОК. Измененията в Закона за здравното осигуряване, Закона за лечебните заведения, Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина, Закона за здравето и в другите закони, изброени по-горе, са свързани основно в следните насоки, имащи пряко отношение към приходната и разходната част на бюджета на НЗОК:

Въвеждат се нови механизми за заплащане на лекарствените продукти. Като част от тези механизми са свързани с: разширяване обхвата на лекарствените продукти, включени в пакета, гарантиран от бюджета на НЗОК; въвеждане на промени, регламентиращи задължително договаряне на отстъпки за лекарствени продукти, което гарантира устойчивост на бюджета на НЗОК; предписване на лекарствени продукти на базата на терапевтичен курс, съобразно неговата разходна ефективност.

Регламентират се нови механизми за заплащане на медицински изделия, като се разширява обхватът на същите, за чието предписване и отпускане НЗОК заплаща, както и за такива, за които НЗОК договаря отстъпки от стойността, като се добавят и медицински изделия и помощни средства, предназначени за хора с увреждания.

Преструктурират се дейностите, осъществявани от Център „Фонд за лечение на деца“ и от Комисията за лечение в чужбина, които преминават към НЗОК, което има за цел по-добра финансова дисциплина от страна на единствения финансиращ орган чрез по-прецизна оценка на потребността и размера на финансовата помощ.

Регламентират се дейностите, финансирани от Министерството на здравеопазването, с цел постигане на сигурност и предвидимост на работата на Министерството на здравеопазването и на НЗОК, без да се допуска дублиране на дейности по повод на едно и също заболяване.

Създава се Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ като второстепенен разпоредител с бюджет към министъра на здравеопазването, която осъществява всички административни дейности, свързани с регистрацията или с разрешение за осъществяването на лечебна дейност от всички лечебни заведения, както и контрол върху дейността им. По този начин се намалява административната тежест и дублирането на функции и звена, което има своето отражение върху приходната и разходната част на бюджета.

Въвежда се предварителен контрол за създаването на нови лечебни заведения за болнична помощ и разширяване дейността на съществуващите лечебни заведения. По този начин се създава механизъм за по-добро планиране на ресурсите за оказване на медицинска помощ, съобразно нуждите на националната система на здравеопазване, като се стимулира създаването на нови лечебни заведения и нови дейности в областите, в които е налице потребност от медицинска дейност и са гарантирани източниците на нейното финансиране.

Регламентира се създаването и поддържането на Национална здравноинформационна система, както и създаване и поддържане от Националната експертна лекарска комисия на информационна система за всички лица, преминали НЕЛК/ТЕЛК. Това осигурява по-добра координация между лечебните заведения и по-добър контрол върху дейността им, както и проследимост на разходите в системата на здравеопазването.

От посочените по-горе изменения в ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г. е видно, че същите имат пряко отношение към разходваните публични средства за здравеопазване чрез въведените с тях контролни механизми, което се отразява върху приходната и разходна част на бюджета на НЗОК, поради което и твърденията за липса на пряка връзка между направените изменения и предмета на регулиране на ЗБНЗОК за 2019 г. са неоснователни.

3. Относно противоречието на § 11, § 12, § 14 - § 29, § 31 - § 42 и § 43 в частта след израза „1 януари 2019 г.“ от ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г. с чл. 87, ал. 1, чл. 88, ал. 1 и принципа на публичност, изведен от чл. 1, ал. 1 от Конституцията на Република България:

Становището на вносителите за противоречие на оспорените разпоредби от ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г. с разпоредбите на чл. 87, ал. 1, чл. 88, ал. 1 и принципа на публичност, изведен от чл. 1, ал. 1 от Конституцията, се основава на твърдението, че направените между първо и

второ четене изменения и допълнения в ЗБНЗОК за 2019 г. „нямат пряка връзка с принципите и обхвата на законопроекта, приет на първо четене“.

Както бе посочено и по-горе, измененията и допълненията, направени чрез ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г., имат пряко отношение към предмета и обхвата на регулираните със закона обществени отношения, като същите имат своето отражение върху приходната и разходна част на бюджета на НЗОК. Направените изменения и допълнения между първо и второ четене са свързани изцяло с принципите и обхвата на приетия на първо четене законопроект, като същите касаят основно редакция на текстове с оглед на по-голяма яснота и допълване на текстове, свързани с обсъдения на първо четене законопроект. Например – в Закона за лечебните заведения, в чл. 7в се създават нови алинеи, в които се регламентира възможността на министъра на здравеопазването да възлага извършването на проверки от Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, както и възможностите на агенцията да извършва проверките съвместно с регионалните здравни инспекции; регламентира се финансирането на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ и начинът на разходване на средствата ѝ; доразвити са условията, при които Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ прави мотивиран отказ за регистрация на лечебно заведение; променен е първоначално предложението и обсъден на първо четене текст за създаване на лечебни заведения за болнична помощ с решение на Министерския съвет, а не както е обсъден на първо четене законопроектът – с решение на Народното събрание. Включени са изменения в Закона за съсловната организация на магистър-фармацевтите, свързани с правила за добра фармацевтична практика и др.

Предвид това, твърденията за липса на пряка връзка на направените изменения и допълнения с приетия на първо четене законопроект, което според вносителите е нарушение на 87, ал. 1, чл. 88, ал. 1 и на принципа на публичност, изведен от чл. 1, ал. 1 от Конституцията, са неоснователни.

В своята практика Конституционният съд многократно е разглеждал спорове във връзка с правилото на чл. 88, ал. 1 от Конституцията, според който законите се обсъждат и приемат на две гласувания, включително на ежегодните бюджетни закони (Решение № 14 от 2001 г. по к.д. № 7 от 2001 г.; Решение № 4 от 2002 г. по к.д. № 14 от 2002 г.; Решение № 7 от 2005 г. по к.д. № 1 от 2005 г.; Решение № 5 от 2009 г. по к.д. № 6 от 2009 г.; Решение № 8 от 2010 г. по к.д. № 2 от 2010 г., Решение № 1 от 2011 по к.д. № 22 от 2010 г.). Съдът винаги се е произнасял в смисъл, че двете четения на законопроектите са две решаващи фази на законодателния процес и протичат като обсъждане и гласуване в пленарната зала на парламента. След като законопроектът е приет в пленарна зала на първо четене в „цялост и по принцип“, следва

фазата на писмените предложения между двете гласувания, които народните представители могат да правят по законопроекта. Както сами народните представители посочват в искането си, тази фаза не е спомената в Конституцията, но без нея второто четене в пленарна зала не би имало смисъл, ако законопроектът не би могъл да бъде изменян и допълван между двете гласувания. След като законодателният процес съдържа правилото за две гласувания като фази по приемането на всеки законопроект, следва, че приетите закони ще съдържат и текстове, които ще се основават на направените между първо и второ четене предложения, обсъдени и приети само веднъж в пленарна зала на второ гласуване. Самият характер на правилото на чл. 88, ал. 1 от Конституцията за обсъждане и приемане на законите на две гласувания предопределя и възможността в законите да се съдържат правила, предложенията за които са направени между първото и второто гласуване и са обсъдени и приети в пленарна зала само на второ гласуване.

Лишаването от възможността народни представители да правят предложения по установените в законодателството и парламентарната практика правила би означавало да се ограничат правомощията на народния представител, който не е внесъл законопроект, единствено до гласуване на законопроектите. Нещо повече, специално по отношение на бюджетните закони, в частност и ЗБНЗОК, народните представители не биха могли да участват по друг начин в обсъждането му, освен като правят предложения по него, доколкото единствено Министерският съвет има право да внася в Народното събрание законопроекта за Закона за бюджета на НЗОК. Предвид това, приемането на направените между първото и второто четене на законопроекта предложения е в синхрон с разпоредбата на чл. 88, ал. 1 от Конституцията. Както е посочено и в мотивите на Решение № 14 от 2001 г. по к.д. № 7 от 2001 г. и в Решение № 6 от 2007 по к.д. № 3 от 2007 г. на Конституционния съд „Практиката на Конституционния съд категорично потвърждава възможността да се внасят промени в законопроектите между двете гласувания на Народното събрание“. „Конституцията не ограничава възможностите на законодателя да допълва или изменя проектите за закони между двете гласувания. Съвсем естествено и конституционнообразно е внесените законопроекти да бъдат изменяни и допълвани в процеса на тяхното обсъждане. От тази гледна точка изискването за две гласувания на законите, провеждани на отделни заседания, е тясно свързано със създаването на гаранции за упражняване правото на народните представители да правят промени в първоначалните текстове на законопроектите“. Това право на народните представители, особено по отношение на бюджетните закони, в частност и ЗБНЗОК, следва да се

възприема като форма на законодателна инициатива. Видно от стенографския протокол от второто четене на ЗБНЗОК за 2019 г., същият свидетелства за оживен дебат на народните представители по оспорените текстове, в т.ч. предложения за отхвърляне, както и редакционни поправки, поради което в настоящия случай не е налице нарушение на чл. 87, ал. 1 от Конституцията и съответно осуетяване на така възприетата форма на законодателна инициатива, поради което и не е налице противоконституционност на това основание.

След като конституционният законодател е допуснал възможността законопроектите да се изменят и допълват между първо и второ четене, както и с оглед на изложената по-горе пряка връзка на направените между първо и второ четене изменения и допълнения с обхвата на приетия на първо четене законопроект за бюджета на НЗОК за 2019 г., в конкретния случай не е налице нарушение на законодателния процес и в частност - на законодателната инициатива на народните представители, на приемането и гласуването на законите на две заседания, както и на принципа на публичност.

Предвид изложените съображения считаме, че искането на народните представители за установяване на противоконституционност на § 11, § 12, § 14, § 15, § 16, § 17, § 18, § 19, § 20, § 21, § 22, § 23, § 24, § 25, § 26, § 27, § 28, § 29, § 31, § 32, § 33, § 34, § 35, § 36, § 37, § 38, § 39, § 40, § 41, § 42 и § 43 в частта след израза „1 януари 2019 г.“ от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за бюджета на Националната здравноосигурителна каса за 2019 г. поради противоречие с чл. 1, ал. 1, чл. 4, ал. 1, чл. 84, т. 2, чл. 87 и чл. 88, ал. 1 от Конституцията на Република България е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(Бойко Борисов)